

Nedbringelse af antallet af skilsmisser har gennem årene været genstand for drøftelser og overvejelser i forskellige sammenhænge. Siden 1989, hvor den pligtmæssige mægling i forbindelse med separation og skilsmisse faldt bort, har der fra flere sider været fokuseret på forholdet mellem skilsmisseprocenten og muligheden for at modtage parrådgivning – enten i forbindelse med separations- eller skilsmissesagen eller på et tidligere tidspunkt. Det har i den forbindelse været diskuteret, om det offentlige skal tilbyde frivillig ægteskabs- og skilsmisserådgivning, f.eks. ved at finansiere allerede eksisterende private organisationer, som tilbyder sådan rådgivning, eller ved at lade statsamterne eller amterne varetage denne rådgivning.

Jeg tror, at alle kan være enige i det overordnede formål med en eventuel rådgivning, nemlig at de samlivsproblemer, som en hel del ægtepar før eller siden kommer ud for, kan blive løst, således at ægteskabet kan bevares. Det vil normalt være det bedste for parterne, for deres eventuelle børn og for den øvrige familie.

Når det er sagt, må jeg dog sige, at det efter regeringens opfattelse næppe bør være en statslig, central offentlig opgave at regulere antallet af ægteskaber eller skilsmisser. Det er derimod vores opgave at sørge for, at der fastsættes hensigtsmæssige regler om behandlingen af separations- og skilsmissesager, og at der i disse situationer ydes den nødvendige rådgivning – ikke mindst for at opnå forståelse mellem forældrene om børnenes forhold. Det er vigtigt, at det offentlige bistår med at finde frem til fornuftige løsninger og forhindre de ulykkelige tilfælde, hvor børnene ved skilsmissen bliver gjort til katebold mellem forældrene.

I øvrigt vil jeg gerne pege på, at der allerede i dag eksisterer en lang række muligheder for, at ikke alene ægtepar, men også papirløse samlevende kan få rådgivning med henblik på løsning af samlivsproblemer. For det første er der bestemmelse i ægteskabslovens § 43, stk. 1, hvorefter det er muligt at modtage hjælp og rådgivning ved henvendelse til en præst. Derudover er der den helt generelle bestemmelse i § 3, i om lov om social service, der indebærer, at enhver har ret til at få gratis rådgivning i sin kommune. Der er altså allerede efter denne bestemmelse mulighed for, at ægtepar med samlivsproblemer kan få hjælp til løsning af deres vanskeligheder, og hertil kommer muligheden for henvendelse til en praktiserende psykolog eller andre, der tilbyder terapi.

Endelig skal jeg pege på, at regeringen har styrket mulighederne for at tilvejebringe en enighed mellem forældre om, hvad der er bedst for børnene i forbindelse med forældrenes samlivsophævelse. En forsøgsordning med konfliktløsning, mediation, som er gennemført i Københavns Statsamt, er nu udvidet til en landsdækkende ordning, således at der gives tilbud om konfliktløsning i alle sager, hvor der er spørgsmål om forældremyndighed og samvær. Regeringen finder det vigtigt, at der først og fremmest fokuseres på børnenes ve og vel i forbindelse med samlivsophævelser, og med de nye tilbud om konfliktløsning og det allerede eksisterende tilbud om børnesagkyndig rådgivning mener jeg, at vi er nået meget langt på dette punkt.

Jeg har i øvrigt indtryk af, at den statslige støtte til den selvejende institution, Ægteskabs- og skilsmissehjælpen, er en del af baggrunden for vores debat her i dag. Derfor vil jeg gerne nævne, at Ægteskabs- og skilsmissehjælpen gennem en længere årrække har fået et ikke ubetydeligt tilskud fra det offentlige. De statslige tilskud har i de senere år været på 2,7 mio. kr. årligt, hvortil kommer et årligt tilskud fra Varelottet.

Jeg går ud fra, at vi ikke skal bruge tid på at drøfte spørgsmålet om statslige tilskud til en konkret privat institution her i salen i dag. Den slags spørgsmål er mere egnede til at blive afklaret i forbindelse med forhandlingerne om finansloven eller satspuljemidlerne, men det kan dog være rigtigt at nævne, at der rent faktisk ydes en ikke ubetydelig økonomisk støtte til denne institutions virksomhed.

Sammenfattende kan jeg sige, at der efter regeringens opfattelse i dag eksisterer betydelige muligheder for hjælp og rådgivning ved samlivsproblemer. Derfor finder vi ikke, at der skal indføres nye og givetvis meget omkostningskrævende tiltag på dette område. Regeringen har stor respekt for ønsket om at nedbringe antallet af skilsmisser, men vi finder som sagt, at ressourcerne først og fremmest bør sættes ind for at forhindre, at børn kommer i klemme, når deres forældre beslutter sig for at gå hver til sit.

Formanden:

Socialministeren har ikke noget indlæg på nuværende tidspunkt, så det er ordføreren for forepørgerne, hr. Jann Sjørnsen.